

føre denne Afgift. Jeg skal oplyse, at der findes her i Landet i Øjeblikket ca. 4 100 Personvogne. Dernæst findes der af Drosker og Omnibusser 1 300, af Lastautomobiler 950 og af Motorcykler 6 700, altsaa et meget betydeligt Antal. Den foreslaaede Afgift vil efter de Beregninger, man har kunnet anstille, give omtrent 3 Mill. Kr. Det er Hensigten, at den skal opkræves bagud for Kalenderaaret, altsaa i Januar og Juli Maaned hvert Aar, men saaledes, at den første Gang forfalder paa een Gang for hele Aaret 1919, og de 3 Millioner gaar ind i Statskassen i Januar 1920.

Samtidig foreslaas en Forhøjelse af Tolden paa Motorvogne. Den er nu overmaade lav, nemlig kun 10 Øre pr. kg, altsaa en ren Vægttold. Det fører til, at Motorkøretøjer, der kan være overmaade værdifulde, gennemsnitlig kun betaler en Told af 135 Kr. eller 2 pCt. af Værdien. Her foreslaas der nu en Told af 25 Øre pr. kg og 5 pCt. af Værdien af Motorvogne og Chassis'er til saadanne, af Karosserier kun 25 Øre pr. kg. Det vil give en forøget Indtægt af 1 Mill. Kr.

Endelig foreslaas der en Særafgift af Lystfartøjer og en Told paa disse. Af alle Lystfartøjer, Dampfartøjer, Sejlfartøjer og Motorfartøjer, der ikke udelukkende bruges til Erhverv, skal der betales en Afgift i Forhold til Værdien, idet man sætter deres Værdi til Anskaffelsesprisen plus paaløbende Udgifter til Istandsættelse, Ombygning o. s. v. Alle smaa Fartøjer til en Værdi under 2 000 Kr. er dog fri for Afgift. Derefter er Afgiften progressiv. Andrager Værdien fra 2 000 Kr. til 5 000 Kr., er Afgiften 150 Kr., fra 5 000 Kr.—15 000 Kr.: 300 Kr., fra 15 000 Kr.—25 000 Kr.: 600 Kr. og udover 25 000 Kr.: 1 000 Kr. pr. Fartøj. Afgiften foreslaas svaret paa samme Maade som for Motorkøretøjer bagud, saaledes at den forfalder i Januar og Juli og første Gang i Januar 1920, hvorved Staten faar den hele Afgift for det første Aar i indeværende Finansaar. Hvor meget Afgiften vil indbringe, kan der ingen Oplysninger gives om, idet det ikke har været muligt at faa oplyst, hvor mange Fartøjer det drejer sig om. I Forbindelse hermed foreslaas den hidtidige Toldfrihed for saadanne Fartøjer ophævet, og der sættes en Told af 5 pCt. af Værdien. Tillige ophæves den hidtidige Begunstigelse for de Materialer, der indførtes til saadanne Luksusfartøjers Bygning, saa at man ikke faar Tolden godtgjort, hvis man bruger disse Materialer til Lystfartøjer.

Det er de Skatteforslag, som jeg har anset det for nødvendigt at fremsætte, naar jeg samtidig skulde forelægge et saa overordentligt Lovforslag som det om Løn til Statens Tjenestemænd, og hvad dertil hører, hvilken Lov vil give en Udgift af 60 Millioner. Men min Kollega Ministeren for offentlige Arbejder vil desuden straks fremsætte et Forslag til Lov, som jeg maa nævne i denne Sammenhæng, nemlig om et Tillæg til Postloven, hvorved Porto'en for saa at sige alle vigtige Satters Vedkommende sættes meget betydeligt op og paa en saadan Maade, at man derved vil kunne dække Udgifterne til Postvæsenets Lønninger. Sagen er nemlig den, at det vil være nødvendigt, at Statens Virksomheder gennem Driftsindtægten bærer den forøgede Udgift, og det vil for Postvæsenets Vedkommende — jeg kan begynde med at nævne dette — for Øjeblikket sige en Udgift paa 6 Millioner til Dyrtidstillæg, som nu afholdes under Finansministeriet. Man mener, at dette Beløb kan indvindes gennem den nylig ikrafttraadte Forhøjelse af Portotaksterne og ved den Besparelse, som Postvæsenet vil indvinde ved, at Verdenskrigen blev sluttet. Men dernæst medfører Forslaget om Statstjenestemændenes Løn Udgifter for Postvæsenet paa yderligere 10 Millioner, og disse kan kun indvindes gennem en Forhøjelse af Satterne, saa at Postvæsenet kan dække sig.

Jeg maa overhovedet her straks sige om Statens Virksomheder, at man i alt Fald maa stille sig det Maal, at de dækker sig. Om man hurtig kan naa dertil, at de afkaster en rimelig Rente, kan være tvivlsomt, men Dækning maa forlanges. Dette gælder ogsaa Telegraf- og Telefonvæsenet, hvor man rent administrativt kan skaffe Dækning gennem en Forhøjelse af Taksterne, og dette, maa man vente, vil ske. Hvad Statsbanerne angaar, stiller Forholdet sig noget anderledes. Det vil ikke være rimeligt at foreslaa en Forhøjelse af Taksterne nu lige efter, at man har gennemført en betydelig Forhøjelse af dem; man maa i alt Fald vente nogen Tid for at se, hvorledes denne Forhøjelse virker. Desuden er Statsbanernes Udgifter i saa høj Grad paavirkede af Udgiften til Kul, at hvis et Prisfald paa Kul indtraadte, vilde der derved naas en overordentlig stor Udgiftsformindskelse for Statsbanerne. Der stilles derfor ikke her Forslag om Forhøjelse af Statsbanetaksterne. Men jeg gaar altsaa ud fra, at Rigsdagen er enig i, at Virksomhederne skal dække sig, at man ved at vedtage